

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת בְּשִׁלַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך ט' - חלק י"ח

קונטרס 258

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְעַל דָּא כְּתִיב, (שיר השירים ה) שְׁפֹתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים,
 סוּמְקִין כְּוַרְדָּא, נוֹטְפוֹת מוֹר עוֹבֵר, סוּמְקָא
 תְּקִיָּה, וְהָאֵי אֹרְחָא דְהֶבְא, בְּתַרִּי גְוֹנִי לֹא (ס"א בְּתַרִּי גְוֹנִי
 אַגְוִים וְלֹא) אֶתְבָּסֶם. מִכָּאן מָאן דְּבַעֵי לְאַגְזֵמָא, תְּרִי זְמִנֵּי
 בְּטַשׁ בִּידֵיהּ בְּהָאֵי אֹרְחָא.

תְּקוּנָא רְבִיעָא נְפִיק שְׁעָרָא, וְאֶתְתְּקוּן, וְסָלִיק וְחָפִי
 בְּעֵלְעוֹי, בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא. הָאֵי תְּקוּנָא
 יָאָה וְשִׁפְרָא, לְאַתְחִזֵּיא הוּד וְהֶדֶר הוּא (ס"א הוּד עֲלָאָה).
 וְתַנְיָא, הוּד עֲלָאָה, נְפִיק וְאֶתְעַטֵּר וְנִגִּיד לְאַתְאֲחֶדָא
 (ס"א לְיָאָה דְעֵלְעוֹי) בְּעֵלְעוֹי, וְאֶתְקַרֵּי הוּד זָקוּן. וּמַהֲאֵי הוּד
 וְהֶדֶר, תְּלִיין אֵלִין לְבוּשֵׁי, דְאֶתְלַבֵּשׁ בְּהוּ, וְאֵינּוּן

ספר נפלאות הזוהר

...א"ל רעיא מהימנא: באומאה עלך בשמא ד-ד' לא תאחר בכל יכולתך דהא
 אנא בצערא סגי, (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי לאפקא לי מהאי
 צערא בהאי קבורה דאתמר עלי (ישעיה נג) ויתן את רשעים קברו ולא אשתמודעין בי
 ואני חשיב בעינייהו בין ערב רב רשיעייא ככלב מת דסרחה בינייהו דחכמת סופרים
 תסרחה בינייהו בכל קרתא וקרתא ובכל אתר דישראל מפוזרין בינייהו בין מלכוון
 ואתהדרו אינון ערב רב רעיין על ישראל עאנא דקודשא בריך הוא דאתמר בהו
 (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם ולית לון יכולת למעבד טיבו עם ת"ח,
 ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו ומחרימין ערב רב בינייהו
 ולא יהבין לון באתרין סגיאין אלא דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילו דלהון ואפילו
 חיי שעה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"א)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פּוֹרְפִירָא יִקְרָא דְמַלְכָּא. דְכַתִּיב, (תהלים קד) הוּד וְהָדָר
לְבִשְׁתָּ, תְּקוּנִין דְּאַתְלָבֶשׁ בְּהוּ, וְאַתְתְּקִין בְּהַאי דִּיּוֹקְנָא
דְּאַדָּם, יְתִיר מִכָּל דִּיּוֹקְנִין.

וְתֵאנָא (דף קמ"א ע"א) הַאי הוּד, כַּד אַתְנַהֵר בְּנַהִירוּ
דְּדִיקְנָא עֲלָאָה, (נ"א דא) וְאַתְפָּשֵׁט בְּשֵׂאֵר
תְּקוּנִין נַהִירִין. הַאי הוּא נוּשָׂא עֲזוֹן מֵהַאי גִיסָא, וְעוּבֵר
עַל פְּשַׁע מֵהַאי גִיסָא. וּבְגִין כֵּךְ, (שיר השירים ה) לְחַיִּין
כְּתִיב. וּבְצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא אַקְרִי, הוּד וְהָדָר וְתַפְאֶרֶת.
דְּהַא תַּפְאֶרֶת הוּא עוּבֵר עַל פְּשַׁע, שְׁנַאמֵר (משלי יט)
וְתַפְאֶרְתּוֹ עֵבֹר עַל פְּשַׁע. אֲבָל הַאי תַּפְאֶרֶת לֹא
אוֹקִימָנָא, אֲלֵא בְּתַקוּנָא תְּשִׁיעָאָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר

ספר נפלאות הזוהר

[מלשה רבינו - רענא מהימנא - מדבר פכיכול עם אליהו הנביא, אודות עצמו
פכיכול (שהרי גואל ראשון, הוא גם גואל אחרון), בתקופת אחרית הימים, ואומר לו בערף כף:
אני משביע אותך שלא תתעכב (בכשורת הגאולה), כי אני נמצא בצער גדול! ואין מי
שעוזר לי לצאת מהצער הזה. ואני נחשב בעיניהם של הערב רב ככלב מת, משום
שאצלם התקנים "חכמת סופרים תסרח" (גועל ובוז לתורה ולומדיה), בכל מקום ומקום
בישראל, וחרזו הערב רב ונעשו מנהיגים של ישראל, צאנו של הקב"ה, ואין לערב
רב ללכת לעשות טוב עם תלמידי חכמים, ואנשי חיל ויראי חטא עוברים מעיר לעיר
(לבקש תרומות), ולא יחוננו, (ואין כמעט מי שימון), ומחרימים להם הערב רב, ולא נותנים להם
אלא תקציבים ("דבר קצוב" - בלשון הזוהר) מדלדלים, וזה מכונן מלמעלה כדי שלא תהיה
לערב רב תקומה בנפילתם]

שְׁהָרְגוּ אוֹתָם, אֶלֶּא בְּנַחַת בְּלֹא צַעַר. זְהוּ דִין בְּרַחֲמִים.

וּבְכָל מְקוֹם שֶׁשׁ זֶה הוּא דִין בְּרַחֲמִים, פֶּרַט לְמְקוֹם אֶחָד, שְׁפָתוֹב (ישעיה מב) ה' פֶּגְבוֹר יֵצֵא וְגו'. וְכִי פֶגְבוֹר וְלֹא גְבוֹר? אֶלֶּא יִשְׁנָה לְבוֹשׁוֹ וְלִלְבַּשׁ לְבוּשֵׁים אַחֲרֵים. פְּאִישׁ מִלְחָמוֹת, יִשְׁנָה מִינוּ.

וְעַם כָּל זֶה, הַדִּין הוּא יָתֵר, אֲבָל יֵשׁ בּוֹ רַחֲמִים, פֶּכְתוֹב פֶּגְבוֹר, וְלֹא גְבוֹר. פְּאִישׁ מִלְחָמוֹת, וְלֹא אִישׁ מִלְחָמוֹת. שְׁוֹדַאי אָף עַל גֵּב שְׁעוֹשֶׂה דִין, חָס עַל מַעֲשָׂיו. וְלִכְּן ה' יִלְחַם לְכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. אֲשֶׁרִי חִלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּחַר בְּהֶם לְחִלְקוֹ וְלִירִשְׁתּוֹ, שְׁפָתוֹב (דברים לב) כִּי חִלַּק ה' עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבְל נַחֲלָתוֹ.

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעֵק אֵלַי. דְּבַר זֶה נִתְבָּאָר בְּסִפְרָא דְצִנְיַעוּתָא, וְשֶׁם הוּא הוּא הַסּוּד שְׁלוֹ, וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (וינה א) וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֵל ה' אֱלֹהָיו מִמַּעַי הַדְּגָה. מַה כְּתוּב לְמַעַלָּה? וַיִּמֶן ה' דָּג גְּדוֹל. וַיִּמֶן - כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דניאל א) וַיִּמֶן לָהֶם הַמֶּלֶךְ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. אֲשֶׁר מָנָה אֶת מַאֲכַלְכֶם.

אֲבָל פְּסוּק זֶה כִּף צָרִיף לְהִיּוֹת: וַיִּמֶן ה' אֶת יוֹנָה לְדָג, שֶׁהוּא מָנָה, הוּא שֶׁלַח אוֹתוֹ. אֶלֶּא וְדַאי אוֹתוֹ דָּג הִיָּה מָנָה לְיוֹנָה לְשֹׁמֵר אוֹתוֹ מִשְׂאָר דְּגֵי הַיָּם וַיְהִיָּה גְנוּז בְּתוֹכוֹ. וְכִינּוּן שֶׁהַכְּנִיסוֹ לְתוֹכוֹ, רָאָה יוֹנָה בְּמַעֲיו רַחֵב שֶׁל מְקוֹם הַיָּם (רחב של מְקוֹם מַעֲיו) כְּמוֹ הַיֵּכָל גְּדוֹל, וּשְׁנֵי עֵינָי אוֹתוֹ דָּג שְׂמַאֲרִים פְּשִׁמֶשׁ, וְאֲבָן טוֹבָה הִיָּתָה בְּמַעֲיו שְׂמַאֲרָה לוֹ, וַיְהִי רוֹאָה כָּל מַה שְּׁבִים וּבִתְהוּמָיו.

בְּרִיף הוּא, דְּלֹא יְהוּן כְּמוֹתְנָא דְשָׂאָר בְּנֵי עַלְמָא, דְקָטִילוּ לוֹן, אֶלֶּא בְּנַחַת בְּלֹא צַעַרָא, הָא דִינָא בְּרַחֲמֵי אִיהוּ.

וּבְכָל אֲתֵר, שְׂמָא דָא, דִינָא בְּרַחֲמֵי אִיהוּ, פֶּר אֲתֵר חַד, דְכְתִיב, (ישעיה מב) יְי' פֶּגְבוֹר יֵצֵא וְגו'. וְכִי כְּגְבוֹר וְלֹא גְבוֹר. אֶלֶּא יִשְׁנֵי לְבוּשׁוֹי, וְלִלְבַּשׁ לְבוּשֵׁין אַחֲרֵנִין. פְּאִישׁ מִלְחָמוֹת, יִשְׁנֵי זַיְנִיה.

וְעַם כָּל דָּא, דִינָא הוּא יְתִיר, אֲבָל רַחֲמֵי בֵיה, כְּמָה דְכְתִיב, פֶּגְבוֹר, וְלֹא גְבוֹר. פְּאִישׁ מִלְחָמוֹת, וְלֹא אִישׁ מִלְחָמוֹת. דְּוֹדַאי אָף עַל גֵּב דְעַבִּיד דִינָא, חָס עַל עוֹבְדוֹי, וְעַל דָּא, יְי' יִלְחַם לְכֶם וְדַאי וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוּן דְיִשְׂרָאֵל, דְקִינְדְשָׁא בְרִיף הוּא בְרִיר לוֹן לְחוֹלְקִיָּה וְאַחְסָנְתִּיה, דְכְתִיב, (דברים לב) כִּי חִלַּק יְי' עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבְל נַחֲלָתוֹ.

וַיֹּאמֶר יְי' אֵל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעֵק אֵלַי. (שמות יד) מְלָה דָא הָא אוּקְמוּה בְּסִפְרָא דְצִנְיַעוּתָא, וְתַמְּן הוּא רְזָא דִילִיָּה, וַיֹּאמֶר יְי' אֵל מֹשֶׁה. ר' יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (וינה ב) וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֵל יְי' אֱלֹהָיו מִמַּעַי הַדְּגָה, מַה כְּתִיב לְעִילָא, וַיִּמֶן יְי' דָּג גְּדוֹל. וַיִּמֶן: כְּמָה דְאֵתְ אָמַר (דניאל א) וַיִּמֶן לָהֶם הַמֶּלֶךְ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. אֲשֶׁר מָנָה אֶת מַאֲכַלְכֶם.

אֲבָל הָאֵי קָרָא הַכִּי (דף פ"ח ע"א) מִיבְעֵי לִיָּה, וַיִּמֶן יְי' אֶת יוֹנָה לְדָג, דְהוּא מָנָה הוּא דְמִשְׁדֵּר לִיָּה. אֶלֶּא וְדַאי, הֵהוּא דָּג הוּא הָרָה מָנָה לְיוֹנָה, לְנִטְרָא לִיָּה מִן שְׂאָר נוּנֵי יַמָּא, וַיְהִי גְנוּז בְּגוּיָה. וְכִינּוּן דְאֵעֲלִיָּה בְּגוּיָה, חֲמָא יוֹנָה בְּמַעֲיו, פּוֹתִיָא דְאֵתֵר יַמָּא (כ"א פּוֹתִיָא דְאֵתֵר

דְמַעֲיו) כְּמוֹ הַיֵּכָלָא רַבְרָבָא, וְתַרִין עֵינוֹי דְהוּא נוּנָא, דְנִהְרִין פְּשִׁמֶשׁ, וְאֲבָן טָבָא הָרָה בְּמַעֲיו, דְנִהְיֵר לִיָּה, וְתָהוּ חֲמֵי כָל מַה דִּי בִימָא וּבִתְהוּמוֹי.

ואם תאמר, אם כן, מה שכתוב
קראתי מצרה לי, הרי לא נראה
שכל הרוחה הזו היתה לו? אלא
ודאי, כיון שהראה לו אותו הדג
כל מה שפנים ובתהומוי - מת, שלא
יכל לשלשה ימים לסבל, ואז היתה
ליונה מצוקה.

שאמר רבי אלעזר, כיון שראה
יונה את כל אותה רוחה, הנה
שמח. אמר הקדוש ברוך הוא, ומה
תצרה יותר? וכי לזה הכנסתי אותך
כאן? מה עשה? הרג את אותו דג
ומת, וכל שאר דגי הים היו סביב
אותו דג. זה נושף אותו מצד זה,
וזה נושף אותו מצד זה, ואז ראה
יונה את עצמו בצרה. מיד -

ויתפלל יונה אל ה'.

בתחלה דג, וכעת דגה, כנאמר
והדגה אשר ביאר מתה. ואז כתוב
קראתי מצרה לי, ולא כתוב הייתי
בצרה או ישבתי בצרה, אלא
קראתי, מאותה צרה שהציקו לי
דגי הים. מבטן שאול שועתי,
שהרי מת. ולא כתוב מבטן חי או
מבטן דג, אלא שהיה ודאי מת.
כיון שהתפלל תפלתו, קבל אותו
הקדוש ברוך הוא, והחיה את הדג
הזה, והוציאו ליבשה לעין כל,
שכתוב ויאמר ה' לדג ויקא את
יונה. וכלם ראו את מעשה הקדוש
ברוך הוא.

מה כתוב? ויתפלל יונה אל ה'
אלהיו ממעי הדגה, למקום שהיה
קשור בו. משמע שכתוב ה' אלהיו,
ולא כתוב ויתפלל אל ה' ולא יותר,
אלא ה' אלהיו. אף כאן, ויאמר ה'
אל משה מה תצעק אלי. אלי וקא.
דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו
מלחרבות בדברים. זה לא זמן
תפלה בעת. ויסעו, וכי לאיזה
מקום צוה אותו ויסעו, שהרי על

וא' תימא, אי הכי, מאי דכתיב, (יונה ב) קראתי
מצרה לי, הא לא אתחזי, דכל האי
רווחא הוה ליה. אלא ודאי, כיון דאחמי ליה
ההוא נונא, כל מה די בימא ובתהומוי, מית,
דלא יכיל תלת יומין למסבל. פדין עקת ליה
ליונה.

דאמר רבי אלעזר, כיון דחמא יונה כל ההוא
רווחא, הוה חדי. אמר קדשא ברין
הוא, ומה תבעי יתיר, להא אעילנא לך הכא.
מה עבד, קטל לההוא נונא ומית, וכל שאר
נוגי ימא, הוו סחרי סחרניה דההוא נונא, דא
נשיף ליה מהאי גיסא, ודא נשיף ליה מהאי
גיסא. פדין חמא יונה גרמוי בעאקו, מיד
ויתפלל יונה אל יי'.

בבביתא דג, והשתא דגה. כמה דאת אמר,
(שמות ו) והדגה אשר ביאר מתה.

וכדין פתיב, קראתי מצרה לי. ולא כתיב
הייתי בצרה, או ישבתי בצרה, אלא קראתי,
מההוא עקו דעאקין לי נוגי ימא. מבטן
שאול שועתי, דהא מית. ולא כתיב מבטן
חי, או מבטן דג, אלא דודאי הוה מית.

כיון דצלי צלותיה, קביל ליה קדשא ברין
הוא, ואחיה ליה להאי נונא, ואפיק
ליה ליבשתא לעיניהון דכלא. דכתיב, ויאמר
יי' לדג ויקא את יונה. וחמו כלהו, עבידתא
דקודשא ברין הוא.

מה פתיב, ויתפלל יונה אל יי' אלהיו ממעי
הדגה, לאתר דהוה קשיר ביה, משמע
דכתיב יי' אלהיו, ולא כתיב ויתפלל אל יי'
ולא יתיר, אלא יי' אלהיו. אוף הכא, ויאמר
יי' אל משה מה תצעק אלי. אלי דייקא.

דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו מלאסגאה מלין, לאו עידנא דצלותא

הַיָּם הֵם הָיוּ שְׂרוּיִים? אֵלָא חֲזַר לְמַעְלָה, שְׂכַתוּב מַה תַּצְעַק אֵלַי, שְׂהִירִי כָלָם בְּמִקוֹם זֶה עוֹמְדִים. וְעַל זֶה וַיִּסְעוּ, וַיִּסְעוּ מִזֶּה, שְׂזַה אֵינּוּ הַיָּמָן (אֵלָא בְּעִתִּיק תְּלִיז הַדְּרָב).

וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטְףְּ וְגו'. הָרַם אֶת מִטְףְּ, שָׁבוּ רְשׁוּם הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. נִטָּה יָדָךְ בְּצַד שֵׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְכִינֵן שְׁהַמִּים יִרְאוּ אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, הֵם יִבְרָחוּ מִמֶּנּוּ וּמִלְפָּנָיו (לְפָנָיו). וְעַל זֶה וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ לְצַד אֶחָד, שְׂאֵת הַצְּדָדִים הַבְּחוּרִים שֵׁל אוֹתוֹ הַמִּטָּה הַצְּטֻרָף אוֹתוֹ לְמִים (לְדָרִים) אֶחָרִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, רַאִיתִי שֵׁל פְּלֻעָמִים הַמִּטָּה הַזֶּה נִקְרָא מִטָּה הַאֱלֹהִים, וְלְפָעָמִים נִקְרָא מִטָּה מִשָּׁה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְשֵׁנִים הֵיוּ וְכָךְ בְּאַרְבָּעוֹת בְּסִפְרוֹ שֵׁל רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, יָפָה אָמַר, שְׂכַלְסֵם אֶחָד, בֵּין שְׂתֵּאמַר שֵׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בֵּין שְׂתֵּאמַר שֵׁל מִשָּׁה. וְהַמִּטָּה הַזֶּה, לְעוֹרֵר צַד הַגְּבוּרָה. וְעַל זֶה וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, יָד שְׂמָאל, שְׂהִיא מִצַּד הַגְּבוּרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוּי לְאוֹתָם שְׂלֵא רוֹאִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים בַּתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה קוֹרֵאת לְפָנֶיהֶם בְּכָל יוֹם, (וְלֹא יוֹדְעִים) וְלֹא מִשְׁגִּיחִים. בֹּא רֵאה, מִצַּד הַגְּבוּרָה מִתְעוֹרְרִים הַמִּים בְּעוֹלָם, וַיּוֹצֵאִים מִיָּם, וְכַעַת רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִבֵּשׁ אֶת הַמִּים, לְמַה וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, שְׂהוּא שְׂמָאל?

אָרַם הָרַם אֶת מִטְףְּ לְיִבֵּשׁ אֶת הַמִּים, וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ לְהַשִּׁיב אֶת הַמִּים, לְעוֹרֵר אֶת צַד הַגְּבוּרָה וּלְהַשִּׁיב הַמִּים עַל הַמְּצָרִים. וּמִשׁוּם כֵּן שְׂגִי דְבָרִים כְּאֵן, שְׂכַתוּב הָרַם אֶת מִטְףְּ, וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבְקַעְהוּ.

וְהָרִי תַּהוֹמוֹת הָיוּ? אֵלָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשָׂה נֶס בְּתוֹךְ נֶס, כְּפִנְאָמַר קַפְאוּ תַּהֲמַת בְּלֵב יָם. וְהָיוּ

הַשֵּׁתָא. וַיִּסְעוּ, וְכִי לֹאֵן אֶתְר פְּקִיד לֹון דִּינְטְלוֹן, דְּהָא עַל יִמָּא הוּוּ שְׂרָאן. אֵלָא אֶהְדֵּר לְעֵילָא, דְּכַתִּיב מַה תַּצְעַק אֵלַי, דְּהָא כְּלָהוּ בְּאַתְר דָּא קִימִי. וְעַל דָּא וַיִּסְעוּ, יִנְטְלוֹן מִן דָּא, דְּלָאוּ עֲדָנָא הוּא. (כ"א אֵלָא בְּעִתִּיקָא תְּלִיזָא מִלְתָּא).

וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטְףְּ וְגו'. (שְׂמוֹת י"ד) הָרַם אֶת מִטְףְּ, דִּי בֵיה רְשִׁים שְׂמָא קְדִישָׁא, אַרְפִּין יָדְךָ בְּסִטְרָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, וְכִינֵן דִּיחֲמוֹן מִיָּא שְׂמָא קְדִישָׁא, יַעֲרִקוֹן מִיָּה. וּמְקַמִּיה (נ"א קַמִּיה) וְעַל דָּא, וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, לְסִטְרָא חֲדָא, דְּסִטְרִין אֶחָרִין דְּהֵוּא מִטָּה, אֶצְטְרִיף לָךְ לְמִיָּין (נ"א לְמִלִּין) אֶחָרִין.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲמִינָא, דִּזְמַנִּין אֶתְקַרִי הָאֵי מִטָּה, מִטָּה הַאֱלֹהִים, וְלִזְמַנִּין אֶתְקַרִי מִטָּה דְּמִשָּׁה. אָמַר ר' שְׁמַעוֹן (תְּרִי הוּוּ וְהָכִי אוּיִקְמִנָא) בְּסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, שְׂפִיר קָאֻמַר, דְּכְלָהוּ חַד, בֵּין תִּימָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא, וּבֵין תִּימָא דְמִשָּׁה, וְהָאֵי מִטָּה, לְאַתְעָרָא סִטְרָא דְגְבוּרָה. וְעַל דָּא, וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, יָדָא דְשְׂמָאֵלָא, דְּאִיְהוּ בְּסִטְרָא דְגְבוּרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּוִי לְאִינּוֹן דְּלֹא חֲמָאן, וְלֹא מִסְתַּכְּלִין בְּאוּרִייתָא, וְאוּרִייתָא קְאָרִי קְמִייהוּ בְּכָל יוֹמָא, (כ"א וְלֹא דַעִין) וְלֹא מִשְׁגִּיחִין. תָּא חֲזִי, בְּסִטְרָא דְגְבוּרָה מִתְעַרִי מִיָּא בְּעֵלְמָא, וּנְפַקִי מִיָּא, וְהַשֵּׁתָא בְּעִי קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא לְנִגְבָא מִיָּא, אָמַאי וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, דְּאִיְהוּ שְׂמָאֵלָא.

אֵלָא הָרַם אֶת מִטְףְּ, לְנִגְבָא מִיָּא. וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ, לְאַתְבָּא מִיָּא, לְאַתְעָרָא סִטְרָא דְגְבוּרָה, וְלְאַתְבָּא מִיָּא עַל מְצָרִים. וּבְגִין כֵּן, תְּרִין מְלִין הָבָא, דְּכַתִּיב הָרַם אֶת מִטְףְּ, וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבְקַעְהוּ.

וְהָא תַּהוֹמִי הוּוּ. אֵלָא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, עֵבֵד

הולכים בפישה בתוך הים. זהו שכתוב ויבאו בני ישראל בתוך הים בפישה.

ויסר את אפן מרפכתיו. רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות. פסוק זה פרשוהו ונתבאר, אבל בא ראה, הקדוש ברוך הוא בכל מראה את שלטונו, ושלטונו זה לא יעבר לעולם ולעולמי עולמים.

ועשה שלטון באבות. נטל את אברהם והעמיד בו את העולם, שכתוב (בראשית א) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ופרשוהו. נטל את יצחק ושתל בו את העולם, שהוא קים לעולמים. זהו שכתוב ואת בריתי אקים את יצחק. נטל את יעקב, והושיבו לפניו והשתעשע עמו, והתפאר בו. זהו שכתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

ובא ראה, יעקב אחו בעץ החיים שאין בו מות לעולמים, שכל החיים נחנקו באותו העץ, ונותן חיים לכל אותם שאחוזים בו, ולכן יעקב לא מת. ומתי מת? בשעה שכתוב (בראשית מט) ויאסף רגליו אל המטה. המטה, כמו שנאמר (שיר א) הנה מטתו שלשלמה, משום שבמטה זו כתוב רגליה ירדות מות, ולכן פתויב ויאסף רגליו אל המטה, וזו ויגעו ויאסף אל עמיו. ועשה הקדוש ברוך הוא את יעקב לבחיר האבות, זהו שכתוב (ישעיה א) יעקב אשר בחרתיך.

בא ראה, כל המחנות שלמעלה וכל אותן המרכבות, כלם אחוזים אלה באלה, דרגות בדרגות. אלה עליונים ואלה תחתונים, וחיות

ניסא גו ניסא, כמה דאת אמר (שמות טו) קפאו תהומות בלב ים. והו אוליין בפישתא בגו ימא, הדא הוא דכתיב ויבאו בני ישראל בתוך הים בפישה. (דף מ"ח ע"ב)

ויסר את אפן מרפכתיו. (שמות יד) רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות. האי קרא אוקמוהו ואתמר, אבל תא חזי, קדשא בריה הוא ככולא אתחזי שלטנותא דיליה, ושלטניה די לא תעדי לעלם ולעלמי עלמין.

ועביר שולטנותא באבהן, נטל לאברהם, וקיים ביה עלמא, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ואוקמוהו. נטיל יצחק, ושתיל ביה עלמא, דאיהו קיים לעלמין, הדא הוא דכתיב, (בראשית י) ואת בריתי אקים את יצחק. נטל יעקב, ואותביה קמיה, ואשתעשע בהדיה, ואתפאר ביה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

והא חזי, יעקב אחיד באילנא דחיי, דלית ביה מותא לעלמין, דכל חייין בההוא אילנא אשתכללו, ויהב חייין לכל אינון דאחידן ביה. ובגין כך, יעקב לא מית. ואימתי מית, בשעתא דכתיב, (בראשית מט) ויאסף רגליו אל המטה. המטה, כמה דאת אמר (שיר השירים א) הנה מטתו שלשלמה, בגין דבהאי מטה כתיב, (משלי ה) רגליה ירדות מות, ובגין כך ויאסוף רגליו אל המטה כתיב, פדין ויגעו ויאסף אל עמיו. ועבד קדשא בריה הוא ליעקב שלימו דאבהן, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"א) יעקב אשר בחרתיך.

הא חזי, כל משריין דלעילא, וכל אינון רתיכין, פלהו אחידן אלין באלין,

הקדש עליהם, וְכֹל הָאוֹכְלוֹסִים וְהַמִּחְנֹת, כָּל־סְעִים נֹסְעִים תַּחַת יְדֵיהֶּ. עַל מֵאֲמָרָה נֹסְעִים וְעַל מֵאֲמָרָה חֹנִיִּים.

וַיִּזְדַּר הַחַיָּה (העליונה הקדושה) שְׂכַל שְׂאֵר הַחַיֹּת אַחֲזוֹת בָּהּ, וְהַשְׂתַּלְשְׁלוֹ (בנתקנו) בַּשְּׂבִילָה כַּמָּה חַיֹּת לַחַיֹּת (אלו יורדות ואלו יורדות). וְנִאֲחֲזוֹת דְּרָגוֹת בְּדְרָגוֹת, וְכֹל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַמִּחְתּוֹנִים הַזֹּלְכִים וְשֹׁטִים בָּיָם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (תהלים קד) זֶה הֵיָם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שֶׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר וְגו'.

וְכַשְׂמַעֲרָה הֵיָם אֵת גְּלוֹי, כֹּל הָאֲנִיּוֹת עוֹלוֹת וְיורדות, וְנִמְצָא זַעַף, וְרוּחַ קָשָׁה הוֹלֶכֶת עֲלָיו בְּחִזְקוֹ, וְדָגִי הֵיָם מִתְפָּזְרִים לְכֹל צַד, אֵלֶּה לְמִזְרַח וְאֵלֶּה לְמַעַרְב, אֵלֶּה לְצַפּוֹן וְאֵלֶּה לְדָרוֹם. וְכֹל אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שְׂרוּאִים אֵת הַרְשָׁם עֲלֵיהֶם, לוֹקְחִים אוֹתָם וְבוֹלְעִים אוֹתָם בְּמַעֲרוֹת הָעֶפֶר. וְכֹרֵ הָאֲנִיּוֹת לֹא נֹסְעוֹת מִמְקוֹמָם, וְלֹא עוֹלוֹת וְיורדות, פָּרַט לְאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂבֵא מִנְהִיג אֶחָד שֶׁל הֵיָם יוֹצֵא לְהַשְׁלִים רוּחַ שֶׁל זַעַף הֵיָם. כִּינּוֹן שְׁנָה עוֹלָה עַל הֵיָם, שׁוֹכֵף מְרָגוֹ, וְנִמְצָאת מְנוּחָה. וְאֵז כֹּל הָאֲנִיּוֹת הוֹלְכוֹת בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא סוֹטוֹת לְזִמִּין וְלִשְׂמַאֵל. זֶהוּ שְׂפָתוֹב שֶׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחַק בּוֹ. זֶה דְּיוֹקָא. וְכֹל דָּגִי הֵיָם מִתְפָּנְסִים לְמִקוֹמָם, וְכֹל אוֹתָן הַחַיֹּת שְׂמֻחוֹת עֲלֵיהֶּ, וְחַיֹּת הַשְּׂדֵה הַעֲלִיּוֹנוֹת שְׂמֻחוֹת. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (איוב מ) וְכֹל חַיַּת הַשְּׂדֵה יִשְׁחָקוּ שֵׁם.

בֹּא רָאָה, כְּמוֹ שְׂלִמְעֵלָה יִשְׂ לְמִטָּה, כְּמוֹ שְׂלִמְטָה יִשְׂ בָּיָם. כְּמוֹ שְׂלִמְעֵלָה יִשְׂ לְמַעְלָה בָּיָם הַעֲלִיּוֹן. כְּמוֹ שְׂלִמְעֵלָה יִשְׂ לְמִטָּה. כְּמוֹ שְׂלִמְטָה יִשְׂ בָּיָם הַמִּחְתּוֹן.

דְּרָגִין בְּדְרָגִין, אֵלִין עֲלָיִן וְאֵלִין תַּתְּאִין. וְחַיֹּתָא קְדִישָׁא עֲלֵיהוּ, וְכִלְהוּ אוֹכְלוֹסִין וּמִשְׁרַיִין, כִּלְהוּ נְטֻלִין תַּחוֹת יְדֵהָ, עַל מִימְרָהָא נְטֻלִין, וְעַל מִימְרָהָא שְׂרָאן.

וְדָא הוּא חַיֹּתָא, (כ"א עֲלָאָה קְדִישָׁא) דְּכֹל שְׂאֵר חַיֹּתָא, אַחֲזִידֵן בָּהּ וְאִשְׁתַּלְשְׁלוּ (כ"א וְאִשְׁתַּכְּלִלוּ) בְּגִינָה כַּמָּה חַיֹּן לַחַיֹּן (כ"א אֵלִין סִלְקִין וְאֵלִין נַחֲמִין) וְאִתְאַחֲדֵן דְּרָגִין בְּדְרָגִין, וְכִלְהוּ עֲלָיִן וְתַתְּאִין אִזְלִין וְשִׂאטִין בְּיָמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קד) זֶה הֵיָם גְּדוֹל וְרַחֵב יָדַיִם שֶׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר וְגו'. וְכֹר סִלְקִין יָמָא גְּלַגְלוֹי, כִּלְהוּ אַרְבִּין סִלְקִין וְנַחֲתִין, וְזַעַפָּא אִשְׁתַּכַּח, וְרוּחָא תִקְיָפָא אִזְלָא עֲלֵיהּ בְּתַקִּיפוֹ. וְנוֹנִי יָמָא מִתְבְּדִרִין לְכֹל סֵטֶר, אֵלִין לְמִזְרַח, וְאֵלִין לְמַעַרְב, אֵלִין לְצַפּוֹן, וְאֵלִין לְדָרוֹם. וְכֹל אֵינּוֹן בְּנֵי עֲלָמָא, דְּחִמְמָאן רַשִׁימָא עֲלֵיהוּ, נְטֻלִין לֹן, וְכַלְעִין לֹן בְּקַפְטִירֵי עֶפְרָא.

וְכֹר אַרְבִּין לֹא נְטֻלִין מֵאֲתְרֵיהוּ, וְלֹא סִלְקִין וְנַחֲתִין, בַּר מַהְהוּא שְׁעֵתָא, דְּאִתִּי חַד דְּבַרָא בְּיָמָא, וְיָדַע לֹא שְׂלִמָא רוּחָא דְזַעַפָּא דְנִמָּא, כִּינּוֹן דְסִלְקִין דָּא עֲלֵיהּ דְנִמָּא, שְׂכִיף מְרוּגְזָא, וְנִיחָא אִשְׁתַּכַּח, וְכִדִּין כִּלְהוּ אַרְבִּין אִזְלִין בְּאַרְחַ מִישְׂרָאֵל, וְלֹא סֵטָאן לִימִינָא וּשְׂמַאֵלָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קד) שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחַק בּוֹ. זֶה דְּיִיקָא. וְכֹל נוֹנִי יָמָא מִתְפָּנְשִׁין לְאֲתְרֵיהוּ. וְכֹל אֵינּוֹן חַיֹּן חִדָּאן עֲלֵהּ, וְחַיֹּן חִקְלָא עֲלָאָה חִדָּאן, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (איוב מ) וְכֹל חַיַּת הַשְּׂדֵה יִשְׁחָקוּ שֵׁם.

הָא חֲזִי, כְּמוֹנוֹא דְלַעֲיֵלָא, אִית לְתַמָּא. כְּמוֹנוֹא דְלַתַּמָּא, אִית בְּיָמָא. כְּמוֹנוֹא דְלַעֲיֵלָא, אִית לַעֲיֵלָא בְּיָמָא עֲלָאָה. כְּמוֹנוֹא דְלַעֲיֵלָא, אִית לְתַמָּא. כְּמוֹנוֹא דְלַתַּמָּא, אִית בְּיָמָא תַּתְּאָה.

הגוף של אותו הים, הרי התעוררנו לחברינו, ארץ ורחב, ראש וזרועות ושערות הגוף, הכל כמו שצריך, והכל נקרא בשמו. וכמו זה למטה לים שלמטה, כך גם הראש של הים וזרועות הים וגוף הים.

כתוב (בראשית מט) זבולן לחוף ימים לשכן. והרי ים אחד היה בגורלו, אלא מה זה לחוף ימים? ודאי שבארץ החברים בסוד עליון, וירכתו על צידו, כנאמר (שמות א) יצאי ירך יעקב. זבולן היה שוק הימין של הגוף, וים פגרת היה בגורלו, ומכאן נמצא החלזון של התכלת.

בא ראה, כמה מרפכות על מרפכות נמצאו, וגלגלי המרפכה רצים בחפזון, ולא מתעכבים אותם תומכי המרפכה לנסע עליהם, וכך כלם (ויבא וינהגו בכבוד בחפזון). בא ראה, המרפכה הממנה על המצרים, ואסתמרו פרשה, לא נמצאת מרפכה שלמה, שהרי כתוב ויפסר את אפן מרפכותיו. כמה מרפכות היו שהיו נוסעים על תומך גלגל אחד, שנפקדו עליהם. כיון שזה העבר משלטונו, כל המרפכות העברו משלטונם ולא נסעו. אז כלם למטה העברו משלטונם, שכתוב על מצרים (ירמיהו) ועל פרעה ועל הבטחים בו.

ובאותו זמן השליט של מצרים שלט על כל שאר העמים. כיון שהעבר כח מצרים, נשבר כח שאר העמים. מנין לנו? שכתוב אז נבהלו אלופי אדום וגו', וכתוב שמעו עמים ירגזון וגו'. משום שכלם היו אחוזים בפלחן של המצרים, ואחוזים במצרים לסיוד שלהם. ובאותו זמן כלם בקשו את הסיוד של מצרים להתחזק. ועל זה, כיון ששמעו

נופא דההוא ימא, הא אתערנא לחברנא, אורכא ופותיא, רישא ודרעין ושערי גופא, פלא כמה דאצטריך, וכלא בשמיה אתקרי. וכגוונא דא לתתא לימא דלתתא, הכי נמי רישא דימא, ודרועין דימא, וגופא דימא. **כתוב** (בראשית מט) זבולון לחוף ימים ישכון. והא ימא חד הוה בעדביה אלא מאי לחוף ימים, ודאי אוקמוה חברייה ברזא עלאה. וירכתו על צידון, כמה דאת אמר (שמות א) יוצאי ירך יעקב. זבולון שוקא דימינא דגופא הוה, וים פגרת הוה בעדביה, ומתכא אשתכח חלזון לתכלתא.

הא חזי, כמה רתיכין על רתיכין אשתכחו, וגלגלוי דרתיכא רהטין בבחילו, ולא מתעכבי אינון סמכי רתיכא, לנטלא עליהון. וכן פלהו. (נ"א והכא וינהגו בכבודות בבחילו) תא חזי, רתיכא די ממנא על מצראי, (אי תימא) אוקמוה, רתיכא שלימתא לא אשתכח, דהא כתיב ויפסר את אופן מרפכותיו, כמה רתיכין הוו, דהוו נטלין על חד סמיה גלגלא, דאתפקדו עליהו, כיון דאתעבר האי משולטנותא דיליה, פלהו רתיכין אתעברו משולטניהון, ולא נטלו. כדן פלהו לתתא אתעברו משולטנותא, דכתיב, (ירמיהו מו) על מצרים ועל פרעה ועל הבטחים בו.

ובההוא זמנא, שלטנותא דמצרים שליט על כל שאר עמין, כיון דאתבר חילא דמצרים, אתבר חילא דשאר עמין. מנלן, דכתיב, (שמות טו) אז נבהלו אלופי אדום וגו'. וכתיב (שמות טו) שמעו עמים ירגזון וגו'. בגין דכלהו הוו אחידן בפולחנא דמצרים, ואחידן במצרים לסיוד דלהון. ובההוא זמנא, פלהו בעאן לסיודא דמצרים, לאתתקפא. ועל דא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדוש" להצילנו מהמגומה הנורא!

המגשקים זמורו פחד הגדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד.
דא, דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת נח דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינים ממושקדה.
בדונו, תתקם (שמות א) כל הנח
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא דא.

(זהו הלך ג' ד' קל"ג, בניצא מהמטא),
(ועיני תפני יחד קל"ג יחד עמוד
ד', וכתבמות המציא לאור תפני יחד
מוקד"א, וכן ד' רביעי המ"ק הר"ב משה
קורדובורו, ד"ר את אילן אברה, "א", 8).

התפני ל' ידע לא קרא עצה תפני עזרת טעם וקרא, אלא תפני "זהו הקדוש" תפני ללא תפני, שבתו "זהו הקדוש" תפני כל זמרות וקרב וקרא
ברכות, ודיל: ברכת רבי שמעון בן יוחאי תפני עזרת טעם וקרא, ודע בכתו את המטה הזאת תפני, וקרא שבתו רבי שמעון בן יוחאי עשהו ענין וקרב,
שבתו געשהו הנה, אשר מן כולם כל השעשע רבא ושמעון, פתחה בפתחים, ואז נחשב זה לבחינה בלילה לכל ישראל, עד שבחזר היום לא יצטרך אלא
א' יחד, וזהו עשהו (ישעיה ב' כ"ג), כי לא תפניו מצא, ומעשהו לא תפניו מן הודו לתפניו מן הודו לתפניו אלקי יערי אה" ... כל מי שישתדל פחד
המטא אורה ודא תפני, וקראתו כי ספר הזור עשהו אהורי (אחרי רשב"י) ו' ע' שפ"ד מ' שיתקפם בן וקרא שבתו מן המטא אורה, עד שלא יצטרך
ל' (באחרית המים) אלא יציאהו, ואחריה מיה תעלה ונמצא פניה, והמטא כי תעלה גזריו הוא, כי הוא תעלה תפניו משהו (המטא כי פתחה, ויהא פחד המטא).